Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 21. júna 2012*

„Voľný pohyb tovaru — Priemyselné a obchodné vlastníctvo — Predaj rozmnožení v členskom štáte, v ktorom nie sú chránené autorské práva týkajúce sa týchto diel — Preprava tohto tovaru do iného členského štátu, v ktorom sa za porušenie uvedených autorských práv ukladá trestná sankcia — Trestné konanie voči prepravcovi za napomáhanie nezákonného šírenia diela chráneného autorským právom“

Vo veci C-5/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) z 8. decembra 2010 a doručený Súdnemu dvoru 6. januára 2011, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Titusovi Alexandrovi Jochenovi Donnerovi,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, sudcovia K. Schiemann (spravodajca), L. Bay Larsen, C. Toader a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: K. Malaček, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. januára 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— T. A. J. Donner, v zastúpení: E. Kempf, H.-C. Salger a S. Dittl, Rechtsanwälte,

— Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof, v zastúpení: R. Griesbaum, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci K. Lohse, Oberstaatsanwalt,

— česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda, G. Wilms a N. Obrovsky, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 29. marca 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 34 ZFEÚ a článku 36 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol predložený v rámci trestného konania vedeného pred nemeckými súdmi proti T. A. J. Donnerovi, ktorý bol odsúdený na podmienečný trest odňatia slobody v celkovom trvaní dvoch rokov za napomáhanie nezákonného šírenia diel chránených autorským právom.

Právny rámec

Právo Únie

3 Zmluva Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o autorskom práve (ďalej len „WCT“), prijatá 20. decembra 1996 v Ženeve, bola schválená v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/003, s. 208).

4 Článok 6 WTC s nadpisom „Právo na šírenie“ stanovuje:

„1. Autori literárnych a umeleckých diel majú výhradné právo udeľovať súhlas na sprístupnenie originálu a rozmnožení svojich diel verejnosti predajom alebo iným prevodom vlastníctva.

2. Žiadne ustanovenie tejto zmluvy nemá vplyv na slobodu zmluvných strán, aby určili prípadné podmienky, za ktorých sa po prvom predaji alebo prevode, alebo prechode vlastníctva k originálu alebo rozmnoženine diela so súhlasom autora vyčerpá právo podľa odseku 1.“

5 Smernica 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) slúži podľa svojho odôvodnenia 15 na uplatnenie viacerých záväzkov vyplývajúcich z WTC.

6 V článku 4 smernice 2001/29 s nadpisom „Právo šírenia“ sa uvádza:

„1. Členské štáty poskytnú autorom vo vzťahu k originálu ich diela alebo k jeho rozmnoženinám výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akúkoľvek formu verejného šírenia predajom alebo iným spôsobom.

2. Distribučné právo [Právo šírenia – *neoficiálny preklad*] sa nevyčerpá v rámci [S]poločenstva vo vzťahu k originálu alebo ku kópiám diela s výnimkou prípadov, keď prvý predaj alebo prenos vlastníctva k danému objektu v rámci [S]poločenstva uskutoční držiteľ práv alebo sa uskutoční s jeho súhlasom.“

Vnútroštátne právo

7 Zákon z 9. septembra 1965 o autorskom práve a s ním súvisiacich právach (Urheberrechtsgesetz, BGBl. I, s. 1273) bol niekoľkokrát novelizovaný na účely prebratia smernice 2001/29 do nemeckého práva (ďalej len „UrhG“).

8 Ustanovenie § 17 ods. 1 a 2 UrhG, nazvané „Právo na šírenie“, stanovuje:

„1. Právo na šírenie je právo ponúkať verejnosti alebo uviesť do obehu originál diela alebo jeho rozmnoženiny.

2. Ak boli originál alebo rozmnoženiny uvedené do obehu predajom so súhlasom držiteľa práva na šírenie na území Európskej únie alebo iného štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore, ich neskoršie šírenie je s výnimkou prenájmu oprávnené.“

9 Na základe § 106 UrhG možno šírenie chránených diel bez súhlasu držiteľa súvisiaceho práva potrestať odňatím slobody až na tri roky alebo peňažnou pokutou. Ustanovenie § 108b UrhG spresňuje, že porušenie tohto ustanovenia § 106 na obchodné účely možno potrestať odňatím slobody až na päť rokov alebo peňažnou pokutou.

10 Ustanovenie § 27 Trestného zákonníka (Strafgesetzbuch), nazvané „Pomoc“, stanovuje, že ako pomocník bude potrestaný ten, kto úmyselne pomáhal tretej osobe pri protiprávnom konaní, ktorého sa táto osoba úmyselne dopustila.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

11 Titus Alexander Jochen Donner, nemecký štátny príslušník, bol v čase skutkových okolností veci samej konateľom spoločnosti In.Sp.Em. Srl. (ďalej len „Inspem“), prepravnej spoločnosti sídliacej v Bologni (Taliansko), a vykonával svoju obchodnú činnosť prevažne zo svojho bydliska v Nemecku.

12 Spoločnosť Inspem zaisťovala prepravu tovaru predávaného spoločnosťou Dimensione Direct Sales Srl (ďalej len „Dimensione“), sídliacou tiež v Bologni, pričom jej sídlo sa nachádzalo v blízkosti sídla spoločnosti Inspem. Spoločnosť Dimensione ponúkala prostredníctvom inzerátov v časopisoch a ich prílohách, v priamych reklamných letákoch a na internetovej stránke v nemeckom jazyku zákazníkom bývajúcim v Nemecku na predaj napodobeniny bytových zariadení a nábytku v štýle nazývanom Bauhaus, pričom na obchodovanie v Nemecku nemala povolenie. Konkrétne išlo o napodobeniny:

— stoličiek skupiny „Aluminium-Group“, ktoré navrhli Charles a Ray Eamesovci, držiteľkou licencie je spoločnosť Vitra Collections AG,

— „Lampe Wagenfeld“, ktorú navrhol Wilhelm Wagenfeld, držiteľkou licencie je spoločnosť Tecnolumen GmbH & Co. KG,

— sedacieho nábytku, ktorý navrhol Le Corbusier, držiteľkou licencie je spoločnosť Cassina SpA,

— servírovacieho stolíka „Adjustable Table“ a lampy „Tubelight“, ktoré navrhla Eileen Gray, držiteľkou licencie je spoločnosť Classicon GmbH,

— hojdacích stoličiek z oceľových rúrok, ktoré navrhol Mart Stam, držiteľkou licencie je spoločnosť Thonet GbmH.

13 Podľa zistení Landgericht München II (Nemecko) všetky uvedené predmety sú v Nemecku chránené ako diela úžitkového umenia. Naopak, v Taliansku neboli tieto predmety v rozhodujúcom období, v čase od 1. januára 2005 do 15. januára 2008, chránené autorským právom, resp. ich ochrana nebola vymožiteľná. Bytové zariadenia, ktoré navrhla Eileen Gray, neboli v čase medzi 1. januárom 2002 a 25. aprílom 2007 v Taliansku chránené autorským právom, pretože v tomto období platila skrátená ochranná lehota, ktorá bola predĺžená až od 26. apríla 2007. Ostatné bytové zariadenia boli v relevantnom čase chránené autorským právom v Taliansku, avšak ich ochrana podľa uplatňovanej talianskej judikatúry nebola vymožiteľná, a to najmä v prípade tých výrobcov, ktorí už pred 19. aprílom 2001 predmety rozmnožovali, ponúkali alebo predávali.

14 Bytové zariadenia, o ktoré ide vo veci samej, predávané spoločnosťou Dimensione, boli uskladnené v pôvodnom balení, na ktorom boli uvedené kontaktné údaje kupujúceho, v distribučnom sklade tejto spoločnosti nachádzajúcej sa v Sterzingu (Taliansko). Podľa všeobecných obchodných podmienok, ak si

zákazníci s bydliskom v Nemecku nepriali vyzdvihnúť tovar osobne ani neurčili prepravnú spoločnosť, odporúčala spoločnosť Dimensione objednanie prepravy v spoločnosti Inspem. Vo veci samej požiadali predmetní zákazníci spoločnosť Inspem, aby zabezpečila prepravu zakúpených predmetov bytového zariadenia. Vodiči spoločnosti Inspem vyzdvihli tento tovar v Sterzingu a zaplatili zaň spoločnosti Dimensione príslušnú kúpnu cenu. Pri dodaní tovaru zákazníkom v Nemecku spoločnosť Inspem od nich inkasovala kúpnu cenu dodaného tovaru a príslušné prepravné. Keď zákazníci neprevzali tovar alebo ho nezaplatili, spoločnosť Inspem vrátila tovar spoločnosti Dimensione, ktorá vrátila spoločnosti Inspem kúpnu cenu a uhradila jej prepravné náklady.

15 Podľa názoru Landgericht München II je T. A. J. Donner trestnoprávne zodpovedný, pretože napomáhal nezákonné komerčné využívanie diel chránených autorským právom, v rozpore s ustanovením § 106 v spojení s § 108a, ako aj § 27 Trestného zákonníka.

16 Spoločnosť Dimensione šírila rozmnoženiny chránených diel v Nemecku. Šírenie podľa § 106 UrhG vyžaduje prevod vlastníckeho práva k predmetu kúpy, ako aj prevod práva disponovať vecou z predávajúceho na kupujúceho. V danej veci došlo k prevodu vlastníckeho práva z predávajúceho na kupujúceho v Taliansku podľa talianskeho práva na základe dohody a konkretizovania predmetu kúpy v sklade v Sterzingu. Zmena dispozičného práva však nastala až pri odovzdaní tovaru kupujúcemu a po zaplatení kúpnej ceny v Nemecku za pomoci T. A. J. Donnera. Preto nebolo relevantné, do akej miery boli bytové zariadenia v Taliansku chránené autorským právom. Landgericht München II spresnil, že obmedzenie voľného pohybu tovaru, ktoré vyplýva z vnútroštátnych noriem autorského práva, je odôvodnené ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva.

17 Proti svojmu odsúdeniu podal T. A. J. Donner na Bundesgerichtshof opravný prostriedok „Revision“. Po prvé tvrdí, že „verejné šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 a ďalej v zmysle § 17 UrhG predpokladá prevod vlastníckeho práva k tovaru a že k tomuto prevodu došlo v Taliansku. Zmena práva disponovať tovarom nie je v tejto súvislosti potrebná. Po druhé tvrdí, že akékoľvek jeho potrestanie založené na inak znejúcom výklade je v rozpore s voľným pohybom tovaru, ktorý je zaručený článkom 34 ZFEÚ, pretože vedie k neodôvodneným a umelým prekážkam na trhoch. Nakoniec po tretie uvádza, že v každom prípade odovzdaním diel prepravcovi v Taliansku, ktorý na objednávku určených zákazníkov prijal tovar, došlo k prechodu dispozičného práva, a tak aj z tohto hľadiska bol príslušný skutok spáchaný v Taliansku.

18 Bundesgerichtshof súhlasí s výkladom Landgericht München II, podľa ktorého „verejné šírenie“ predajom v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 predpokladá, že na tretiu osobu je prevedené nielen vlastníctvo k rozmnoženine diela chráneného autorským právom, ale aj právo skutočne s ňou disponovať. Aby bolo možné považovať rozmnoženinu za sprístupnenú verejnosti, musí opustiť podnikovú sféru výrobcu a dostať sa na verejnosť alebo do obchodných kruhov. Kým takáto rozmnoženina zostáva výlučne vnútri podniku, ktorý ju vyrobil, alebo v rámci skupiny spoločností, nemožno ju považovať za sprístupnenú verejnosti, lebo v tomto prípade nejde o obchodný styk, ktorého predpokladom sú skutočné externé vzťahy. Táto analýza Landgericht München II je v súlade s ustálenou judikatúrou Bundesgerichtshof, pokiaľ ide o výklad článku 4 ods. 1 smernice 2001/29.

19 Naopak, Bundesgerichtshof sa domnieva, že články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ môžu vytvárať prípadnú prekážku pre potvrdenie odsúdenia T. A. J. Donnera, ak použitie vnútroštátnych noriem trestného práva predstavuje vzhľadom na okolnosti konania vo veci samej neodôvodnené obmedzenie voľného pohybu tovaru.

20 Za týchto okolností Bundesgerichtshof rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ, ktoré upravujú voľný pohyb tovaru, vykladať tak, že bránia trestnosti napomáhania nezákonného šírenia diel chránených autorským právom vyplývajúcej z vnútroštátnych právnych predpisov v prípade, ak pri cezhraničnom predaji diela, ktoré je v Nemecku chránené autorským právom:

— je toto dielo privezené do Nemecka z iného členského štátu Európskej únie a k právu nakladať s týmto dielom *de facto* dochádza v Nemecku,

— k prechodu vlastníckeho práva však dochádza v inom členskom štáte, v ktorom dielo nie je chránené autorským právom, resp. táto ochrana nie je vymožiteľná?“

O prejudiciálnej otázke

21 Existencia „verejného šírenia“ predajom v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 je, ako to výslovne uvádza vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, nevyhnutnou podmienkou na uplatnenie trestného práva, o ktoré ide vo veci samej. Napokon dotknutí účastníci konania sa v nadväznosti na žiadosť, ktorú im adresoval Súdny dvor, podrobne vyjadrili na pojednávaní, pokiaľ ide o výklad tohto pojmu.

22 V dôsledku toho treba chápať, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate snaží zistiť, či za takých okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, ide o „verejné šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 na vnútroštátnom území a ďalej, či články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ treba vykladať tak, že bránia tomu, aby členský štát trestne stíhal pre napomáhanie nedovoleného šírenia rozmnoženín diel chránených autorským právom na základe vnútroštátneho trestného práva v prípadoch, že rozmnoženiny takýchto diel sú šírené predajom – osobitne zameraným na verejnosť daného štátu –, ku ktorému došlo v inom členskom štáte, kde tieto diela nie sú chránené autorským právom alebo kde táto ochrana nie je vymožiteľná.

O výklade článku 4 ods. 1 smernice 2001/29

23 Keďže smernica 2001/29 slúži na uplatnenie viacerých záväzkov vyplývajúcich z WTC v Únii a podľa ustálenej judikatúry sa majú právne predpisy Únie, pokiaľ je to možné, vykladať vo svetle medzinárodného práva, najmä ak sú takéto predpisy určené práve na vykonanie medzinárodnej zmluvy uzatvorenej Úniou, pojem „šírenie“ uvedený v článku 4 ods. 1 uvedenej smernice treba vykladať v súlade s článkom 6 ods. 1 WCT (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. apríla 2008, Peek & Cloppenburg, C-456/06, Zb. s. I-2731, body 29 až 32).

24 Pojem „verejné šírenie predajom“ uvedený v článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 treba teda, ako uviedol generálny advokát v bodoch 44 až 46 svojich návrhov, vnímať tak isto ako výraz „sprístupnenie verejnosti… predajom“ stanovený v článku 6 ods. 1 WCT.

25 Ako tiež uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov, význam pojmu „šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 musí byť v práve Únie vykladaný autonómne a nemôže závisieť od práva, ktoré sa uplatní na operácie, v rámci ktorých došlo k šíreniu.

26 Treba konštatovať, že verejné šírenie je charakterizované sériou operácií, ktoré postupujú prinajmenšom od uzatvorenia kúpnej zmluvy až k jej splneniu prostredníctvom dodania verejnosti. V kontexte cezhraničného predaja operácie, pri ktorých dochádza k „verejnému šíreniu“ v zmysle

článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, môžu nastať v niekoľkých členských štátoch. V tomto kontexte takáto transakcia môže poškodzovať výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akúkoľvek formu verejného šírenia v niekoľkých členských štátoch.

27 Obchodník je teda zodpovedný za akúkoľvek operáciu, ktorú uskutoční sám alebo na svoj účet, na základe ktorej dôjde k „verejnému šíreniu“ v členskom štáte, kde je šírený tovar chránený autorským právom. Môže sa mu tiež pripísať zodpovednosť za každú operáciu rovnakej povahy uskutočnenú treťou osobou, keď sa uvedený obchodník osobitne zameral na verejnosť štátu určenia a nemohol o konaní tejto tretej osoby nevedieť.

28 Za takých okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, kde dodanie verejnosti v inom členskom štáte nie je uskutočnené dotknutým obchodníkom alebo na jeho účet, preto prináleží vnútroštátnym súdom z prípadu na prípad posúdiť, či existujú nepriame dôkazy umožňujúce dospieť k záveru, že uvedený obchodník sa skutočne zameral na verejnosť s bydliskom v členskom štáte, v ktorom bola uskutočnená operácia, pri ktorej došlo k „verejnému šíreniu“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, a ďalej, že nemohol o konaní predmetnej tretej osoby nevedieť.

29 Za okolností, ktoré viedli k sporu vo veci samej, také skutočnosti ako existencia internetovej stránky v nemeckom jazyku, obsah a spôsoby šírenia reklamných materiálov spoločnosti Dimensione a jej spolupráca so spoločnosťou Inspem ako podnikom, ktorý zaisťuje dodávky určené pre Nemecko, môžu predstavovať konkrétne nepriame údaje o takejto cielenej činnosti.

30 Preto treba na prvú časť položenej otázky odpovedať tak, že obchodník, ktorý cieli svoju reklamu na verejnosť s bydliskom v určitom členskom štáte a vytvorí alebo jej poskytne osobitný systém dodania a spôsob úhrady či umožní tretej osobe, aby to urobila, pričom uvedenej verejnosti umožní, aby jej boli dodané rozmnoženiny diel chránených autorským právom v tomto členskom štáte, uskutočňuje v členskom štáte, kde došlo k dodaniu, „verejné šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29.

O výklade článkov 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ

31 Ako konštatoval vnútroštátny súd, zákaz stanovený vnútroštátnym právom a trestaný trestným právom za takých okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, predstavuje prekážku voľného pohybu tovaru, ktorá je v zásade v rozpore s článkom 34 ZFEÚ.

32 Takýto zákaz však možno odôvodniť podľa článku 36 ZFEÚ dôvodmi ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva.

33 Z judikatúry Súdneho dvora v tejto súvislosti vyplýva, že pokiaľ je dielo, ktoré je chránené autorským právom, uvedené na trh členského štátu držiteľom tohto práva alebo s jeho súhlasom, takáto okolnosť zabraňuje tomuto držiteľovi brániť voľnému pohybu tohto diela v Únii. To však neplatí, keď uvedenie na trh vyplýva nie zo súhlasu držiteľa autorského práva, ale zo skončenia platnosti jeho práva v konkrétnom členskom štáte. V tomto prípade v rozsahu, v akom rozdiel vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti trvania ochrany môže spôsobiť obmedzenie obchodu v rámci Únie, sú tieto obmedzenia odôvodnené podľa článku 36 ZFEÚ, ak vyplývajú z rôznych režimov a ak sú neoddeliteľne spojené so samotnou existenciou výhradných práv (pozri rozsudok z 24. januára 1989, EMI Electrola, 341/87, Zb. s. 79, bod 12).

34 Treba konštatovať, že tieto úvahy sa *a fortiori* uplatnia za takých okolností, ako sú okolnosti veci samej, v rozsahu, v akom rozdiel, ktorý vedie k obmedzeniu voľného pohybu tovaru vyplýva nie z rozdielov medzi právnymi normami platnými v jednotlivých dotknutých členských štátoch, ale zo skutočnosti, že tieto normy nie sú v jednom z týchto členských štátov vymožiteľné voči tretím osobám.

Obmedzenie, ktoré sa vzťahuje na obchodníka usadeného v členskom štáte z dôvodu trestného zákazu šírenia do iného členského štátu, vychádza aj v takejto situácii nie z úkonu alebo zo súhlasu držiteľa práva, ale z rozdielu podmienok ochrany príslušných autorských práv v jednotlivých členských štátoch.

35 Ako okrem toho uvádza generálny advokát v bodoch 67 až 70 svojich návrhov, ochrana práva na šírenie nemôže byť za takých okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, posudzovaná tak, že vedie k neprimeranému alebo umelému rozdeleniu trhov v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. júna 1971, Deutsche Grammophon Gesellschaft, 78/70, Zb. s. 487, bod 12; z 20. januára 1981, Musik-Vertrieb membran a K-tel International, 55/80 a 57/80, Zb. s. 147, bod 14, ako aj EMI Electrola, už citovaný, bod 8).

36 Uplatnenie takých predpisov, ako sú predpisy, o ktoré ide vo veci samej, môže byť považované za nevyhnutné na ochranu osobitného predmetu autorského práva, ktoré priznáva najmä výhradné právo na využívanie. Obmedzenie voľného pohybu tovaru, ktoré z neho vyplýva, je teda odôvodnené a je primerané sledovanému legitímnemu cieľu za takých okolností ako vo veci samej, keď sa obvinený úmyselne, alebo prinajmenšom vedome zapojil do operácií, ktoré viedli k verejnému šíreniu diel chránených na území členského štátu, v ktorom autor požíval plnú ochranu, čím došlo k zásahu do výhradného práva držiteľa tohto práva.

37 V dôsledku toho treba na druhú časť položenej otázky odpovedať tak, že články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby členský štát trestne stíhal pre napomáhanie nedovoleného šírenia rozmnožení diel chránených autorským právom na základe vnútroštátneho trestného práva v prípade, že rozmnoženiny takýchto diel sú verejne šírené predajom – osobitne zameraným na verejnosť uvedeného štátu –, ku ktorému došlo v inom členskom štáte, kde tieto diela nie sú chránené autorským právom alebo kde táto ochrana nie je vymožiteľná voči tretím osobám.

O trovách

38 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Obchodník, ktorý cieli svoju reklamu na verejnosť s bydliskom v určitom členskom štáte a vytvorí alebo jej poskytne osobitný systém dodania a spôsob úhrad či umožní tretej osobe, aby to urobila, pričom uvedenej verejnosti umožní, aby jej boli dodané rozmnoženiny diel chránených autorským právom v tomto členskom štáte, uskutočňuje v členskom štáte, kde došlo k dodaniu, „verejné šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.

Články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby členský štát trestne stíhal pre napomáhanie nedovoleného šírenia rozmnožení diel chránených autorským právom na základe vnútroštátneho trestného práva v prípade, že rozmnoženiny takýchto diel sú verejne šírené predajom – osobitne zameraným na verejnosť uvedeného štátu –, ku ktorému došlo v inom členskom štáte, kde tieto diela nie sú chránené autorským právom alebo kde táto ochrana nie je vymožiteľná voči tretím osobám.

Podpisy